

ся освѣтляваше само отъ двѣ или три свѣщи. Странното туй посрѣщаніе мя докара въ чудо и азъ гледахъ на бащѣ си въ недоумѣніе.

— Видѣ ли коніетъ ми? попыта мя безъ да ся спре.

— Кога?

— Да, имашъ право, ты сега що идешъ и като помѣлѣ малко: — Максиме, рече ми имамъ да ти приказвамъ.

— Слушамъ ви, татко.

Но като че не мя бѣ чулъ, той слѣдуваше да ся расхожда и да повтаря често: — Имамъ да ти приказвамъ, сыне мой. Най подиръ тежко постена, потры си челото и като сѣдиж на бързомъ показа ми единъ столъ отъ прѣдъ си. Тогазъ като че желаше да ми поговори, но нямаше дързновеніе, очитъ му погледнѣхъ на моитъ и като че изразявахъ страданіе, униженіе и моленіе; за туй и азъ осѣтихъ жаловито умиленіе като познавахъ безмѣрното честолюбіе на бащѣ си. Каквито и да бѣхъ грѣшкытъ, които той ся затрудняваше да исповѣда, сърцето ми бѣше готово да прости и забрави всичко; но изведнѣжъ погледътъ му който бѣше безпрѣстанно впить на мене, взе едно чудно, неопредѣленно и страшно напряженіе, рѣката му силно стиснѣ моѣтъ рѣкѣ, подигнѣ ся да стане и паднѣ бездыханенъ!

Человѣческото сърце нито рѣзмышлява, нито